

A te kezébe...

Lectio: Zsolt 31,1-6 és Lk 23,33-46

Textus: Lk 23,46

A keresztre feszítésről szóló prédikáció a gyülekezet számára nem színjátzás, hanem egy olyan beszéd, mely által lélekben Jézus szenvedésében veszünk részt.

Figyeljünk most a Jézus beszédére. Mert Ő beszél a kereszten. Máté és Márk is feljegyzik Jézus szavait: **Én Istenem, én Istenem, miért hagyál el engemet?** E tudósítás mellett még Jánosnak és Lukácsnak is olvashatunk 3-3 feljegyzéséről. Jézus először az emberekért szólal meg a kereszten. Az emberekért imádkozik: **Atyám, ne tulajdonítsd be nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekesznek.** Aztán így szól a gonosztevőhöz: **Még ma velem leszel a paradicsomban.**

Jézus harmadik szava már erővel hat, mint egy kiáltás, mint egy sikoltás, mely a sötétséget is megrengeti.

Jézus minden szava zsoltáridézet. Ezeket jegyzik le az evangélisták.

Tulajdonképpen mi az idézet? Lehetnek ezek önhitt szavak, melyekből hiányzik az alázat és amelyeket valaha hallott és átélt az ember.

Sok száz ember beszédéből is lehet idézni. Ám az igazi idézet az, amit az ismerősöktől hallottunk. Lehet éppen akkor szólaltak meg, amikor mélyre süllyedtek, vagy elhagyatottak voltak. S később megéli ezt maga az ember és idézi ezeket a lelki mélységben keletkező szavakat. Talán éppen gyermekkorodban, vagy ifjú korodban hallottad. Fel-fel sejlik egy ének, egy Ige, egy zsoltár.

Jézus is, mint zsidó gyermek hallotta a zsoltárokat, amint az emberek énekelték, amikor zarándokúton voltak a szent templom felé.

Most a kereszten eszébe jutnak és ezekből a zsoltárokból idéz.

A 31. zsoltár is ilyen. Csodálatosak ezek a szavak, melyeket Jézus a kereszten idéz! A zsoltáros Isten szabadításáért könyörög, hogy mentse meg az ellenségtől. **„Hajtsd hozzám füledet, hamar szabadíts meg...”** (Zsolt 31,3). Aztán így folytatja: **„Kezedre bízom lelkemet...”** (Zsolt 31,6).

A kezedre, az Atya kezébe. Merész kép ez, hiszen emberi módon beszél az Istenről. A hatalmas Istennek keze van? De mély lelkeség van benne. Így értjük meg mi emberek, hogy az a hatalmas Isten szerető Atya. A Bibliában több helyen is így olvashatunk Istenről. Olvasunk arról, hogy Ő hatalmas jobbával (jobb kezével) vezette népét.

A kéz az ember nagyon fontos testrésze.

- Kezünkkel dolgozunk.
- Vele figyelmeztetünk, intünk.
- Terhet hordozunk.
- Sújthatunk vele.
- Ökölbe szoríthatjuk.
- Védekezhetünk vele.
- Ölelhetünk.
- Simogathatunk.

Az édesanya keze ölel, simogat, véd, oltalmaz. Ilyen az Atya keze is.

5 Móz 33,26-27 ezt írja: **„Nincs olyan, mint Jesurun Istene! Az egeken száguld segítségére és fenségében a felhőkön. Hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai, elúzi előled az ellenséget...”** Isten örökkévaló karjai az édesanya védő, óvó, simogató, ölelő karjaihoz hasonlóak. Isten gyengéd, szelíd, érzékeny a mi fájdalmainkra. Isten teljes szeretetével ölel át karjaival bennünket. A hívő ember bizalommal borul az Atya ölelő karjaiba.

Jézus ezt teszi. Utolsó szavaival az Atya kezébe teszi le Lelkét, mert tudja, hogy az Atya kezében megtartatás van.

Tudjuk-e, akarjuk-e egész valónkat az atya kezébe tenni? Persze, a mi halálunkat nem lehet a Jézuséval összehasonlítani. A mi halálunk egészen más,

mint a Jézusé. Jézus halála a megváltásunkért történt. Krisztus eleget tett az igazságnak, kiitta a poharat, áldozatot hozott, közbenjárt értünk. Ez a mi vigasztalásunk, hogy az Ő halála a mi halálunk halálát jelenti.

Jézus elhagyatva volt, hogy mi soha ne legyünk elhagyatottak. Ezért mondja: Atyám, a te kezébe teszem le az én Lelkemet. Ez a mi legnagyobb vigasztalásunk, mert Vele az Isten kezébe esünk.

Mint emberek, különféle véleményünk lehet a halálról: lehetünk közönyösek, lehetünk tárgyilagosak, vagy félhetünk, kifáradhatunk (1 Kir 19,4), vagy méltatlankodhatunk (Jón 4,8).

Mit is jelent a halál? Hogyan lehet még mondani? Meghalni, elhullani, elmenni,, elhagyni, elköltözni, elaludni, elszenderedni. Lehet szomorkodni a halál miatt. Fájdalommal tölti el az embert. Megtöri az embert a gyászában. De utána jön a megdicsőülés, mert a mi ellenségünk már legyőzött.

Krisztus keresztnél állva lélekben nem mondhatjuk hát: Milyen tragikus halál! Ugyanis az nagy áldás lett számunkra. Ő vigasztal bennünket a halála által. Ezért is imádkozott így: **„Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is én velem legyenek...” (Jn 17,24).** Jézus Lelke az Atya kezében van és Vele ott van a mi lelkünk is.

Ámen.

Biharszentjános, 2016.03.25. Nagypéntek.

Csomay Árpád (dr. E. L. Smelik nyomán).